

Femeia samariteancă

Femeia samariteancă

De la începutul lucrării Sale, Domnul a fost obiectul geloziei oamenilor care nu-L voiau, pentru că El venea să le tulbure pacea și importanța lor, în felul oamenilor.

Atunci când fariseii aud spunându-se că Isus face mai mulți ucenici decât Ioan, Domnul părăsește Iudeea pentru a se întoarce în Galileea, îndepărtând astfel orice pretext de ură din partea celor care L se împotriveau. Aceștia respingeau lumina și inimile lor nu puteau suporta prezența lui Dumnezeu în bunătațe.

Astfel, respins de oameni, Isus merge în Galileea - ținut disprețuit, depărtat de Ierusalim - pe care gloria Lui îl alesese ca să facă acolo centrul lui. Trebuia să treacă prin Samaria, ai cărei locuitori - în ura lor față de Iudei - au asociat idolatriile lor cultului Adevăratului Dumnezeu.

Isus nu avea altă odihnă în această lume decât să facă voia Tatălui Său. Obosit de drum, El nu a găsit să Se odihnească de căldura amiezei decât marginea puțului lui Iacov. Acolo, El cere unei femei să-L dea să bea. Aceasta se miră văzând că era Iudeu, pentru că știau toți că Iudeii îi disprețuiau pe samariteni.

Domnul Isus, ca urmare, vorbește despre misiunea Sa și despre ce avea El să dea. Plin de bunătațe, El nu Se oprește nici la comportarea acestei femei, nici la faptul că era samariteancă; El vorbește despre „darul lui Dumnezeu” și despre „apa vie” pe care avea să le-o dea. Femeia nu înțelege nimic. Este cazul fiecăruia dintre noi toți: „Nu este nici unul care înțelege ” (Romani 3.11). Este important să dăm atenție nu numai faptului că nu avem o inimă înțelegătoare, ci și la motivul acestui fapt. Atunci când ne vorbește Isus însuși, de ce nu înțelegem? Pentru că, în fond, conștiința nu este atrasă de ceea ce spune Isus, cu toate că atenția omului natural poate fi trezită.

Femeia obiectează că Isus nu are cu ce să scoată apă; ea era preocupată de altceva decât de ceea ce voia Isus să spună; inima îi era la ocupațiile ei zilnice; povara împrejurărilor apăsă asupra ei.

Acesta este și cazul nostru, al tuturor. Totuși, Isus vorbește într-un fel clar, evident, expres: lucrurile pe care le spune sunt im-portante, dar cuvintele femeii dezvăluie starea inimii noastre. Preocupat de lume, de afaceri, de bani, omul nu înțelege nimic din cuvintele Domnului Hristos.

Numai bunătața lui Dumnezeu poate să-L elibereze de sclavie și să-L lumineze. Omul, prin căderea lui, este fără Dumnezeu în lume și are de purtat o povară grea. În această situație, Dumnezeu nu este bun în ochii omului decât atunci când îi dă ceva pentru viața de acum; iată de ce el nu înțelege ce spune Dumnezeu, pentru că judecă nu după gândul lui Dumnezeu, ci după preocupările sale pământești, în mijlocul cărora nu poate nici să înțeleagă, nici să guste din lucrările lui Dumnezeu. Acesta este și secretul puținului progres pe care-l au chiar credincioșii, în lucrurile spirituale.

Lucrurile lui Dumnezeu nu sunt înțelese când inima credinciosului nu le apreciază decât după propriile nevoi. Lucrurile pământești umplând inima decăzută, cupa ei este deja prea plină pentru ca Dumnezeu să mai poată adăuga ceva. Dumnezeu ne oferă viața eternă, dar nu aceasta ne preocupă acum; nu avem nici o nevoie de ea; nevoile noastre de moment, acestea ne preocupă și ne conduc. Cerul l-am vrea pentru noi mai târziu, dar pentru clipa de acum pare mai important să ne îmbogățim și să ne înălțăm familia.

Dumnezeu însă, pentru a Se face ascultat, produce o nevoie în conștiință, dând sufletului convingerea păcatului; atunci el nu va putea să nu știe că Dumnezeu a fost la lucru, pentru că numai El poate să atingă conștiința.

Domnul Isus pune stăpânire pe conștiința acestei femei, arătându-i că El cunoaște în profunzime ce este ea și tot ce a făcut. Acum, conștiința are o nevoie; este vorba ca această femeie să aibă un Dumnezeu prezent, care să-i vorbească; nevoia este actuală, presantă; nu poate amâna lucrurile.

Când Dumnezeu a pus stăpânire pe conștiință, plăcerile sau grijile nu o mai pot face să tacă, trebuie să termine cu ea. Ea răsfată toate plăcerile noastre și noi nu putem să scăpăm de ea, pentru că vrea să fie satisfăcută.

Eternitatea este în joc și trebuie să fim clari în această privință. Conștiința este pătrunzătoare: „Tu ești profet.

Dumnezeu ne vrea. El Se manifestă sufletelor noastre. Un cuvânt din partea Lui ne descoperă teribila noastră condiție, dar noi o vedem adevărată - așa cum este - și este un câștig imens să vezi că lucrurile pe care le-a spus despre noi sunt adevăruri.

Încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu s-a realizat atunci. Domnul Isus S-a manifestat față de această femeie ca Profet, pentru că El i-a spus tot ce a făcut. El nu-i obiectează deloc păcatele ei. El nu-i vorbește decât ca să-i atingă conștiința și din momentul în care i-a câștigat conștiința, nu mai vorbește de aceasta.

El nu își amintește de păcatele noastre decât atunci când Se apropie de noi. Domnul Isus nu i-a arătat femeii decât un păcat, dar toată conștiința a devenit vie. Scopul a fost atins. El nu-i impută deloc păcatul ei, dar iată că o folosește ca pe mesagerul Său în tot orașul.

Răspunzând întrebării femeii, Domnul Isus spune: „Tatăl caută astfel de închinători”. El nu vrea să primească de la un păcătos vreun cult oarecare. Omul păcătos ar vrea să-L primească bine pe Dumnezeu, dar El nu ține cont de aceasta. Ca să spun „Tatăl nostru”, eu nu o pot face împreună cu păcătoșii nemântuiți și să le predic apoi că, dacă nu se întorc la Dumnezeu, vor fi pierduți. Trebuie să fii un copil al lui Dumnezeu și să fii sigur de aceasta. Se află aici trei categorii de persoane:

a) iudeii, care aveau adevărul, dar nu aveau Duhul;

b) samaritenii, care nu aveau nici Duhul, nici adevărul;

c) adevărații adoratori în Duh și-n adevăr, copii ai lui Dumnezeu, știind că sunt și alte persoane care pot să-l spună „Tatăl nostru” împreună cu ei.

Domnul Isus a ales pe această samariteancă disprețuită în mijlocul unui oraș, care nu știa pe cine adoră; pe aceasta a ales-o să i Se descopere ca Hristos. Vedem cum femeia care - cu un minut înainte nu se gândea decât la găleata ei și la apa din puț - a devenit deodată cunosătoare. Ea înțelege ceea ce iudeii și marii preoți n-au înțeles. Domnul Isus i Se prezintă ca un Dar al lui Dumnezeu.

El nu-i pretinde nimic, El dă. Este deci evident că păcatele pe care le făcuse nu L-au respins pe acest Dumnezeu pe care-L cunoscuse în păcatele ei și care S-a coborât până la punctul de a fi îndatorat unui pahar cu apă, unei femei de proastă conduită. Nu dovedește aceasta că Dumnezeu este Dragoste și că păcatele noastre au atras dragostea Lui? Inima neliniștită și conștiința convinsă, având încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, găsesc dragostea lui Dumnezeu arătată și pe Domnul Isus care ne vorbește despre Darul lui Dumnezeu. Nu există nici o speranță pentru sufletul care-și simte păcatul, dacă Dumnezeu nu ar fi unica și perfectă dragoste.

Domnul Isus Se umilește până la punctul de a spune: „Dacă ai cunoaște darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerul de la El, și ți-ar fi dat apa vie” (Ioan 4.10). Acest dar este inepuizabil; este o fântână de apă țâșnind în viața eternă; toate nevoile inimii tale vor fi satisfăcute.

Femeia uită găleata, aleargă în oraș. Poate că familia ei nu a avut apă în acea zi; ea nu se gândește la aceasta. Este folosită de către Domnul Isus ca să vestească Numele Său, pentru că și ea a avut nevoie de harul gratuit al lui Dumnezeu. Nu este nimeni, nici chiar un înger, care să poată vorbi despre har așa cum poate vorbi un om păcătos.

(extras din Rev. Le Mess. Ev., 1901)

clickbible.org